

„О, не, живот! О, не!
 Не ще ме изиграеш.
 Не ще ме заблудиш
 сред своите мъгли.
 Аз силна съм и ти
 ще трябва да признаеш
 в борбата ни неравна
 кой ще победи.
 О, не, живот! Не ти!“

Моя много близка приятелка ми подари това нейно стихотворение близо година преди животът ми тотално да се промени. То изразяваше нашата философия за живота.

Как стана така, че приех живота като свой враг? Защо го намразих? Защо после той загуби смисъл за мен? По една много проста, и за съжаление, все по-разпространена в обществото ни схема.

Родителите ми се разведоха, когато бях на 9 години. Тогава дори не подозирах как този развод ще ме ограби и последствията от него ще изпепелят душата ми. Цялата тази унищожителна игра, в която родителите използват децата си като средство да воюват помежду си.

Тогава нямаше как да разбера, че всъщност те се мразят и затова имат нетърпимост към всичко в мен, което им напомня за другия. Сякаш искаха да заличат тази част от моята същност и да оставят само своята си (която, разбира се, беше свършената). Но единственото, което постигнаха, беше да ме накарат да се чувствам необичана, ненужна, с дълбоко чувство за вина. Смятах, че с раждането си съм им съсипала живота, а съществуването ми за тях е само бремене. Опитвах се да изкупя вината си, като се стремях не просто да съм отличничка, а да съм най-добрата в целия випуск. Исках родителите ми да се гордеят с мен. Надявах се да спечеля любовта им, като помагам в домакинството, като съм послушна и безпрекословно покорна.

След това дойде и сблъсъкът с другите. В пубертета за първи път ми прикачиха етиката "дете на разведени родители" и съвсем незаслужено ме поставиха в по-ниска категория хора. Дори не предполагах колко пъти и при какви абсурдни ситуации ще се оказвам в положението на белязана, която дъл-

боко в себе си носи потенциална безнравственост. Напразни бяха всичките ми усилия да докажа, че не е така. Всичко, което постигнах, беше да развия у себе си една невероятна амбиция и максимализъм.

Животът сякаш с камшик безмилостно бичуваше душата ми. Оставяше по нея дълбоки и парещи следи, които не само не искаха да заздравеят, но започнаха да се възпаляват. Душата ми не просто стенеше, а неистово крещеше за капчица любов. Когато не я получих, нещо в мен се прекърши. От добро и послушно дете се превърнах в абсолютния бунтар. На четиринадесет години и половина се изнесох от къщи и заживях с първото си гадже. Надявах се, че неговата любов ще компенсира неистовата ми нужда. Разбира се, надеждите ми останаха неоправдани. След три години и половина съжителство, открила някои истини за мъжете, бях напълно

Господарката РОБИНЯ

разочарована. Това отприщи такава невероятна стихия от болка, агресия и омраза, че с разрушителната си сила помете и последните ми задръжки, надежди, добро възпитание и морални ценности. Единственото, което исках, беше да изкарам болката от себе си, като причинявам болка на другите. Изпитвах удоволствие да бъда предизвикателна и арогантна. Приемах за успех всеки скандализиран поглед и всяка болка в очите на другите. Хората не ме приемаха, не ме обичаха, сега беше моментът да им покажа, че не се нуждая от тях, нито от глупавите им предрасъдъци. Пропуших, пропих, скъпите барове и дискотеки ми станаха като роден дом. Мъжете за мен се превърнаха в бонбони с еднакво съдържание, само опаковката беше различна. Реших да заместя нуждата си от любов с приятелства, да притъпя болката си с алкохол и да надвикам самотата си с шумни фиести.

По това време баща ми почина и ние с брат ми останахме на улицата. Много тежък удар за деца, до този момент финансово презадоволени. Тогава повярвах в една много голяма заблуда - че ако направя достатъчно много пари, всичко в живота ми ще си дойде на мястото. Ще ме оценят, ще ме уважават и вероятно ще ме заобичат. Така си издигнах бог, на когото всекидневни служех и на чийто олтар принасях непрестанно жертви - парите.

Но този бог се оказа жесток и себичен. Беше безмилостен към мен, а аз дори не го забелязвах. Пришпорваше ме ту със страх, че парите ми ще свършат, ту с неизмерима алчност за още и още. Служенето на него ме обричаше на самота и тъга. От една страна, сама се отдръпвах от другите в безгранична мнителност и параноя, а, от друга, дори когато се опитвах да се доверя на някого, виждах, че той обича парите ми и възможностите, които му дават, а не мен самата. От устата на такива хора се лееха ласкателства със звън на монети, а в очите им разпознавах блясъка на завистта, коварството и алчността. Станаха жалки в очите ми, защото знаех

цената, на която можех да ги купя. Да, тогава не ти остава нищо друго, освен да купуваш. Купуваш си все по-лъскави неща. Демонстрираш влияние и класа. Искат ти се да убедят себе си и другите, че си успял. Надяваш се и вярваш, че всичко това си заслужава. Нещо дълбоко в теб обаче остава неудовлетворено, пусто и нещастно.

Най-тъжното в тази ситуация е, че въпреки цялото това бреме не си готов да се разделиш с парите си. Решен си да убиваш за тях. Трагичната истина е, че точно когато се мислиш, че си недосегаем като бог, че сам си господар на живота си - всъщност си роб. Роб на гордостта, тщеславието и алчността си. Жалка картинка, външно си господар, а отвътре роб.

Парите имат един много близък приятел, техен побратим - суеверието. Досега не съм видяла човек, който да робува на парите и да не е суеверен до мозъка на костите си. Суеверието е най-краткият път към окултизма. То ти става доверен съветник как да предвиждаш и предотвратяваш злините, как да манипулираш чувствата и мислите на другите, как да отмъстиш на тези, които са те наранили.

Така стана и в моя живот. Още от най-ранното си детство помня различни клетви. В рода ни се кълнеше с повод и без повод. Беше нещо съвсем нормално, след като изпиеш кафето си, да обърнеш чашата, за да "се гледа". Всякакви гледачки, баячки, медиуми, викащи

мъртви, заклинателки и т.н. бяха чести гастролорки в дома ни. Така почвата за окултното беше отдавна подготвена у мен. Кълнях на поразия и клетвите ми застрашително се изгълняваха. Правех магии. Развалях мои. Ходех по "изтъкнати гледачки" и т.н. Педантично изучавах всичко, свързано с астрологията. Жадно поглъщах всякаква литература, свързана с прераждания, контакти с мъртви и извънземни.

Нещата вървяха добре, докато в един момент всичко това не се обърна срещу мен. Започнах да чувам гласове, които ми говореха, но не разбирах какво казват. Една от клетвите ми поразих със страшна сила мен самата. В рода ни за много кратък период починаха седем души от рак. Тогава започна най-страшното - гласът стана ясен и смразяващ. На погребението на всеки ми казваше кой ще е следващият. Тези хора бяха на вид съвсем здрави, а много скоро се разболяваха и умираха. Не можех да стоя сама вечер, защото непрестанно усещах чуждо присъствие. Виждах светлини, усещах нещо като електрическо напрежение, което бучеше в тялото и главата ми.

Душата ми не просто стенеше, а неустово крещеше за капчица любов. Когато не я получих, нещо в мен се прекърши - превърнах се в абсолютен бунтар.

Изведнъж прозрях истината за реалността около мен. Осъзнах, че живея в абсолютна заблуда - че животът ми е една голяма лъжа. Оказа се, че парите не ми бяха донесли нито любов, нито вярност, нито уважение.

В живота ми започнаха невероятни катаклизми. За няколко дни всичко се преобърна на 180 градуса. Невидима ръка сякаш сригваше един по един стълбовете, на които се крепях. За един ден загубих всичките си пари, вещи, бижута, та дори и дрехите. Загубата дойде толкова светкавично и неочаквано, че дори нямах време да реагирам. Това не беше най-страшното - и друг път бях губила много пари и пак бях изплувала. Но това, което ме срина, беше, че изведнъж прозрях истината за реалността около мен. Осъзнах, че живея в абсолютна заблуда - че животът ми е една голяма лъжа. Лъжа беше любовта на близките ми. Лъжа беше верността и любовта на приятелите ми, а в мъжката любов отдавна не вярвах. Оказа се, че парите не ми бяха донесли нито любов, нито вярност, нито уважение. Някой жестоко се беше подиграл с търсенията и нуждите ми. Беше ме измамил чудовищно.

Разочарованието нанесе решителния си удар. Изля смъртоносна отрова в мен. Болката сякаш потече по вените ми. Усещах натиска на горчилката върху гърдите си буквално физически.

Тогава животът ми загуби смисъла си. Не виждах защо да продължавам да се боря. Нищо вече не си струваше усилията. Предадох се. За голямо мое съжаление, не аз бях победителка в борбата с живота.

Започнах да се друсам като луда, макар дотогава да смятах, че наркоманите не са хора. Кокаин, героин, хашиш, екстази, афган, трева и какви ли не коктейли от хапчета ми помагаша да избягам от грозната действителност. Наркотиците и алкохолът бяха моят път към мира, спокойствието и радостта, макар и краткотрайни. Обзе ме пълна апатия към всичко и към всички.

Когато не замъглях съзнанието си с алкохол и дрога, мислите и чувствата ми ме влудяваха.

Една нощ лежах в леглото си и плачех, когато изведнъж в съзнанието ми започнаха да изникват спомени. Различни ситуации, в които виждах себе си отстрани, като на филм. Интересното беше, че до този момент се мислех за много добра и справедлива. Някой обаче сякаш нарочно беше избрал тези моменти от живота ми, за да осъзная коя съм всъщност. Тогава за първи път видях в какво се бях превърнала за последните няколко години. Бях потресена. Без дори да знам защо, просто инстинктивно, помолих Бога да ми помогне да стана по-добра. Веднага след това продължих да се самосъжелявам и самонавивам колко безсмислено е всичко. Взех решение, че ако животът ми не се промени, до две седмици ще взема по-голяма доза героин и ще приключа с цялата история.

Когато осъзнах, че гласовете, които чувах, ме принуждават да правя неща, които нито желая, нито одобрявам, си дадох сметка, че нещо отвъд мен ме контролира. Спомних си за думите на една гледачка, че у мене има дявол. Започнах да разпитвам хората около себе си дали знаят някакъв начин той да бъде изгонен. Оказа се, че една позната има близък приятел, който бил "изключително компетентен" по въпроса.

Направихме си среща на кафе в центъра и аз надълго и нашироко заобяснявах какво виждам, чувам и усещам. Изненадата ми беше пълна, когато след всичките двучасови обяснения това момче ми отговори, че ме разбира, но не може да ми помогне. Единственият, който можел да ме избави от всичко това, бил Господ Исус Христос. Само Той можел да ме спаси. Стоях като попарена. Не можех да повярвам на ушите си. Загубих толкова време да разказвам изключително лични неща на един непознат, а той ми говореше откачени работи.

Гняв и желание да се махна - такава беше първата ми реакция. Започнах да споря и да изтъквам доказателства, че християнството не е за мен, само и само да се измъкна. Момчето обаче отговаряше на всеки мой опит за сблъсък и оборваше всеки мой аргумент с пасажии от Библията. Бях изумена как тази "нищо и никаква" книга ме обезоръжаваше напълно. Оказа се, че аз, която се мислех за вярваща и ходех на църква толкова често, всъщност не знаех нищо за Христос освен, че е Бог. Никога не бях чувала, нито се бях замисляла за смисъла на живота и смъртта Му. Вътре в мен се водеше невероятна борба. От една страна, исках да избягам и да си взема поредната доза опиятно спокойствие, а, от друга, инстинктивно усещах, че в онова, което момчето говореше, имаше нещо важно за мен.

Блъсках се между неверието и нежеланието да се подчинявам на какъвто и да било авторитет и усещането, че в тези думи има истина. Накрая стигнах до нещо, което сега ми е смешно, но тогава ми се виждаше много добър ход. Казах на момчето, че ако като вярваща ще трябва да приключа с някои грешни навици, няма проблем, но че не смятам да се откажа от всичко, което ми носи радост и удоволствие в този живот. Много ми хареса отговорът му, че не е нужно аз да правя каквото и да било, за да ме приеме Бог, а че постепенно Той сам щял да ме промени. Така запазвах моите територии, а и не вярвах, че някой е способен да ме промени дори с милиметър, ако аз не го искам.

Аз съм светлината на света; който Ме следва, няма да ходи в тъмнината, но ще има светлината на живота.

Йоан 8:12

Бях предупредила Бога да не очаква много от мен. Така въпреки недоверието, че Господ Исус Христос ще ми помогне, накрая все пак реших да Го помоля да ми прости греховете и да влезе в живота ми, за да го управлява.

Първоначално повтарях думите на молитвата машинално, но когато започнах да благодаря за Христовата жертва на кръста заради моите грехове, нещо в мен се преобърна и се разплаках. Почувствах се разделена на две. Умът ми не разбираше какво става и ми повтаряше, че вече тотално съм се побъркала, че страшно се излагам и унижавам пред хората в кафето, а сърцето ми знаеше причината за плача ми. Разбираше вината и благодарността, които изпитвах. Усетих у себе си такова блаженство, спокойствие, мир, и то без никакви наркотици и алкохол, че нямаше начин да не призная - нещо действително се случи след молитвата ми на покаяние. Дълбоката радост, която извираше в мен, изтласкваше съмненията ми. Бях получила първото свидетелство, че Бог е стопроцентова реалност, че ме обича и приема, че ме познава лично и е загрижен за мене, че Той може да действа и

да променя обстоятелства и нагласи абсолютно реално, тук и сега.

Като по чудо още след първата ми молитва горчилката и болката, които ме задушаваша, изчезнаха. Неспирният тормоз и безпокойството си отидоха. Вместо тях дойдоха мирът, сигурността и надеждата.

Преди не исках да се съобразявам с нищо извън мен. Смятах, че знам всичко. Мислех се за достатъчно силна да се преборя с всичко и всички - дори с целия свят и самия живот. Резултатите бяха катастрофални. Сега не е така. Открих истинския живот, защото познах Извора на живота. Открих свободата в Бога, защото познах силата, която Той дава.

Започнах да признавам авторитета на Бога не изведнъж, а постепенно. Колкото повече научавах кой и какъв е Господ Исус Христос, толкова повече растеше доверието ми в Него. Всеки ден Той проявяваше към мен милостта, любовта и дълготърпението Си. Тогава разбрах какво е имало предвид момчето, като ми каза, че Бог сам ще ме промени. Стана съвсем естествено и неприну-

дено. За едни това беше необяснимо или просто лудост, а за мен бе чудо, резултат от действието на Господ Исус Христос във всекидневие ми.

Да, чудеса се случват и днес. Бог не е спрял да действа. Не е намалала силата Му. Той само чака да признаеш, че се нуждаеш от Него, и да Го призовеш в живота си. Не казвам, че е лесно, но е благословено. Някои неща се променят бързо и безболезнено, други изискват време и причиняват болка, но и в двата случая се чувстваш по-добре. Ставаш по-силен и свободен от терзания, лъжи и безстойностни копнежи. Ако все още не сте приживели нито едно чудо, а ви се струва, че се нуждаете от нещо такова, за да се спасите и да подредите живота си, потърсете го във вярата и живота с Христос.

Тогава чудесата ще ви съпътстват през всичките дни на живота ви.

Румяна Кирова